

Bomholt: Der er desværre kommet et stigende misforhold mellem ledelsen af redningsskibet „F. V. Mortensen“ og vestkystens, nærmere betegnet Esbjergs fiskerbefolkning. Redningsskibet skal naturligvis yde vederlagsfri assistance i alle tilfælde, hvor et skib er i nød. For de tilfælde, hvor der kun er tale om indbugsering, gælder et særligt takstreglement; jeg har det her, det er uden årstal og uden underskrift og minder således skønt om de gamle skillingsviser, der også var trykt „udi dette år“. Det er klart, at der mellem de to ydertilfælde, redning og takstbelagt bugsering, gives mange tilfælde, der må være genstand for skøn, men når det drejer sig om det store, søgænde fiskeri, der måske foregår flere hundrede sømil ude, vil der praktisk talt altid være tale om nød; hvis ikke andre kuttere kan hjælpe den nødstedte ind og den nødstedte venter tilstrækkeligt længe, vil der givet under alle omstændigheder være risiko.

Her rådede tidligere en klar forståelse ombord på redningsskibet. Indtil 1947 betales, såvidt jeg ved, ikke een rød øre for indbugsering til Esbjerg. 1947—48 betales der 1 962 kr. for bugsering af 3 både, 1948—49 afkrævedes der kun betaling af 1 båd, næste år af 2 både. Men så mærkes en ændret taktik. I 1950—51 indkrævedes 3 759 kr. af 4 både, og i indeværende år er dette beløb fordoblet til 6 772 kr. overfor 5 både; der føres nu proces mod en af bådene.

Det gode gamle forhold er forbi. Det skøn, der udøves, er tilsyneladende ganske tilfældigt; en kutter med knækket krumtap får pålagt erstatning, medens en anden kutter med mindre skade slipper fri. Afgørelsen hviler alene på kaptajnens rapport, som er utilgængelig for fiskeren selv. Dette er i bund og grund urimeligt. Den mand, som ministeren nu søger gennem proces at knalde, har været syg af tuberkulose i 2 år; den tur, han var ude på, var hans første efter hans sygdom. Jeg har set sagens akter igennem — dog ikke kaptajnens rapport, naturligvis, den udleveres jo ikke —, og jeg må mene, at manden, selvom en eller anden paragraf kan anvendes imod ham, moralsk set har ret til redningsassistance — bestemt, afgjort!

Der er det aldeles mærkværdige i hele situationen, at to af de fiskerfartøjer, der skal straffes, tilhører det gamle forsikrings-selskab af 1889 og to tilhører det i 1949 nystartede andelselskab i Esbjerg. Man kunne næsten tro, at en stemme havde hvisket ind i et øre, at de to forsikrings-

selskaber skulle have lige store minusser; men naturligvis kan det ikke være rigtigt; den embedsmand, der indlod sig på noget sådant, ville have sit embede forbrudt. Det ville iøvrigt være lidt for muntert, om en esbjergensisk fiskeriminister gav signal til klappagt mod et nystartet esbjergensisk forsikringsselskab.

Det, der har gjort størst indtryk på mig, er de overordentlig rigoristiske krav, som kaptajn Engsted i denne nye fase med den fjendtlige holdning overfor fiskerbefolkningen stiller til den nødstedte kutter. Kutteren får ordre til at forlade sine ankergrejer — de kan jo ikke tages op på grund af maskinskade — og sætte sejl for at komme redningsskibet i møde. De nuværende motordrevne kutteres besætninger har ikke videre kendskab til sejlføring, den bruges ikke normalt, og så skal kutteren uden anker og uden effektiv sejlkyndighed, ja, måske uden strøm til radioen, begive sig ud i det uvisse. Hvis det slår om til dårligt vejr, kan en sådan kutter komme til at ligge og vaske i søen i dagevis, uden at det er muligt at finde den.

Esbjerg Fiskeriforenings medlemmer protesterer alle som een mod en sådan fremgangsmåde. Det er ikke redningsskibets opgave at forøge utrygheden blandt fiskerne, og de beløb, der her er tale om, er, set i forhold til redningsskibets udgifter, så forsvindende små, at de ikke kan motiveres med nogen som helst sparebestemmelse af nogen som helst art. Tidligere var det sådan, at redningsskibet sejlede, når det blev kaldt, og tidligere førere af redningsskibene, både i Esbjerg og Thyborøn, har udtrykkeligt forlangt, at kutteren skulle blive ved sit anker på stedet, da det ellers kan blive vanskeligt at finde den. Nu beordres den nødstedte kutter til at forlade sit anker. Esbjergfiskerne må let få den tanke: hvis vi er fornuftige og stædige og bliver ved vore ankergrejer, bliver vi knaldet, hvis vi er letsindige og sætter sejl, slipper vi måske billigere. Dette er urimeligt. Jeg vender mig på det skarpeste mod denne nælestikspolitik og henstiller indtrængende til ministeren, at det gamle tillidsforhold overfor fiskerbefolkningen i Esbjerg genoptages.

Fiskeriministeren (Knud Rée): Det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Bomholt har stillet til mig, lyder: Med hvilken motivering stiller fiskeriministeren krav om, at vestkystens fiskere nu skal betale for den assistance, som redningsskibet „F. V. Mortensen“ hidtil har ydet vederlagsfrit? Jeg skal naturligvis ikke her fra denne taler-